

O Yıllar

— sürgünadam · 30 Mart 2020

O YILLAR...

O yıllar...

Ah o yıllar ne güzeldi,

Yoksulduk,

Umutsuzduk,

Acı doluyduk, ama,

Yine de çok mutluyduk be,

Çok mutluyduk, çok

Fotoğraflarımız renkli değildi,

Sevdiğimiz kıza, telefon açıp,

“Seni seviyorum” diyemezdik,

Hem utanırdık,

Hem de postanede her kes tanırdı bizi.

Edebimizden, yüzüne de söyleyemezdik,

Çocuklarla gönderirdik,

Çizgili kâğıtlara yazdığımız mektuplarımızı,

Cevabı çiçekli, kelebekli

Pembe kâğıtlarla gelirse,

Uçardık sevincimizden.

İkinci mektubumuzu da,

Yüz yüze görüşmek için yazardık,

Gözlerden uzak bir yerde buluşurduk,

Uzun uzun bakamazdık birbirimize,

Utanır, avuçlarımız ıslanırdı terden.

Zâhirinden “hoşlanmak” değildi,

“Sırlısıklam âşık olmak”tı bizimkisi.

Saatlerce konuşamazdık öyle,

Küserdik, barışırdık, yanardık,

Sıkılmazdık, bıkmazdık birbirimizden,

Ayrılmazdık, yâr olurduk yâre,

Bilmezdik tanışma yıldönümümüzü,

Çocukluğumuzdan başlardı âşinalığımız,

Sevgililer günü de kutlamazdık,

Biz her gün birbirimize yanardık.

Kor olmuş yüreklerimizde,

Siyah beyazdı aşklarımız.
Yârin kara kaşına, elâ gözüne değildi,
Aşkla, meşk olmuş kalbineydi sevdamız.
O yıllar...
Ah o yıllar ne güzeldi,
Yoksulduk,
Umutsuzduk,
Yine de çok mutluyduk be,
Çok mutluyduk, çok.

_ _ _ #aslanyılmaz#suskunyürek# _ _ _
29 MART 2020 DÜZCE